

Colecția „Poezia deceniului I”
este coordonată de Teodor Dună

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

NOVAC, RUXANDRA

Ecograffiti / Ruxandra Novac. - Ed. a 3-a, rev. - București :

Tracus Arte, 2018

ISBN 978-606-664-938-4

821.135.1

www.tracusarte.ro

Editura Tracus Arte

București, str. Sava Henția nr. 2, sector 1

© 2018 Tracus Arte

Ruxandra Novac

ecograffiti

— ediția a III-a, revăzută —

Tracus Arte

2018

cuprins

r. w. f. /	7
london paris new york /	8
x [mașinile salvării sînt pline cu oameni salvați...]	/ 11
x [ferestrele scorjite putrede în benzinăria mea...]	/ 13
ca într-un gărduleț, ca într-o dantelă metalică /	14
x [ca într-o celulă sau ca într-o groapă comună...]	/ 18
x [am văzut cămăși descheiate pînă la pubian...]	/ 20
x [munca e ceva care otrăvește...]	/ 21
x [ea e domnița din turn...]	/ 22
x [îmi vorbește dintr-un sac de plastic...]	/ 24
x [l-am văzut pe tatăl meu fascist...]	/ 25
x [și am să iau mașina și am să plec...]	/ 26
x [fluturii ies noaptea	
și zboară spre ochiul de neon...]	/ 27
x [de aici nu se poate pleca...]	/ 28
x [am cunoscut un om care își lipise radiografiile...]	/ 29
x [purta rochii demodate, din anii douăzeci...]	/ 30
x [mai calm și mai frumos decît un tren deraiat...]	/ 31
x [ea spune degetele mele sînt un cor de copii...]	/ 32
x [cînd nu mai e nimic...]	/ 33
x [duminica în care nu mai vorbești...]	/ 34
x [noi sîntem muncitorii	
și mîinile noastre clădesc lumea...]	/ 35
x [și noi stăm aici între muchiile reci în seri lungi	
de iarnă...]	/ 36
x [spaima ne-a adunat într-unul singur...]	/ 37

- x [iar celălalt spune să trăiești așa
ca într-o alarmă continuă...] / 38
- x [toate acestea numai lapte și miere...] / 39
- x [dar viitorul și aplauzele proletariatului
nu ne vor mai încînta...] / 40
- x [despre lucrurile care fac să se nască lacrimi...] / 41
- x [la douăzeci de ani undeva în spatele măduvei...] / 43
- x [iar gesturile tale sînt transpirație
și cuvintele tale sînge solid...] / 45
- x [ceea ce te leagă mai puternic...] / 46
- x [fluturi indigo, cu burta deschisă aurie...] / 47
- x [aici respirăm cu frică și ne dorim ...] / 48
- x [în corpul meu e un loc
în care vin cu motoarele...] / 49
- x [și să nu fii rău] / 50
- x [în așteptarea viitorului mîinile noastre...] / 51
- x [va fi o nouă zi pentru mama-șobolan...] / 52
- x [desene de nicotină în noaptea vînată...] / 53
- x [nimeni nu vede culoarea adevărată a zilei ...] / 54
- x [îmi amintesc totul ...] / 55
- x [dar vom fi aproape...] / 56
- x [șosele abandonate pentru noi...] / 57
- x [„O, voi, copii ai idealului,
ai utilizării lui aproape istorice...”] / 58
- x [ai învățat. știi totul. acum trebuie...] / 60

r. w. f.

Aici nu e loc
nici de milă, nici de libertate, nici de dor
totul se încleștează te trage din ce în ce mai jos
pînă la capătul capătului
totul e un urlat

o apă cafenie
care mă spală întruna, din care beau întruna
în timp ce femeile mele cîștigă bani.

Hrană pentru morți acele cuvinte frumoase
care s-au spus
de mii de ani doar hrană pentru morți
grăsimea gălbuie a Marilor Oameni.

Toate membrele puse în ordine pot fi un lucru bun
o haină tăiată din piele de om poate fi și ea
un lucru bun.

Eu nu cunosc nici mila, nici libertatea, nici dorul
o mînă suavă îți mîngîie șira spinării
șira spinării tale bisexuale
din continuarea creierului tău bisexual
jos undeva e o țară în flăcări
între actele care legiferează putrefacția.

london paris new york

O lumină ucigașă se sparge în fața ușii
dincolo de care stăm
și viața noastră ia forme neașteptate.

Bule de aer, licheni (jumătate algă,
jumătate ciupercă) se lipesc de piele
sub forma a câți ani avem
și se divid apoi aidoma celulei canceroase.

Vine noaptea, pentru copii și pentru căutătorii
de vene, pentru femei și pentru copii.
Creierul de aur, plămîinii de sulf
încetinesc. Neonul alb, lăptos, curge peste blocuri
și peste orbite.

Nebunia
și fericirea pieirii – un desen într-un WC,
o mașină importată.
Maturitatea și viața, adică
mai multă sudoare și mai multe prezervative.
Rețeaua deasă de nervi
prăbușită peste oraș, tot mai subțire.

Pe pachetul meu de țigări scrie
london paris new york,
dar în inima mea scrie românia.

O blăniță istorică acoperind statuile,
un testament care te face dintr-odată
stăpînul comorilor lumii,
o mască de gaze numai și numai pentru mine.

(dar nu-i nimic
cînd vom îmbătrîni vom scăpa,
iar pînă atunci nu mai e mult)

Corpul e greu și aspru ca o mină de sare
de unde filmul ăsta de femeie
de adolescent întîrziat și morbid?
Țigările scumpe aduc respectul de sine,
gîndul că-mi pot schimba viața,
că o pot face complicată

ca un bilanț al unei firme prospere,
productivă și utilă ca o mașină de treierat.

În fața mea Gara de Nord scînteiază în noapte
o cetate părăsită *ca în sobieski și românii* spune
unul și totul se schimbă
brusc, ca după o baie de revelator
fiindcă e rău, cu adevărat rău,
fiindcă de la o vreme nu se mai poate,
fiindcă am știut și totuși n-am vrut să credem
fiindcă așa –

Mi-am fumat toate țigările și carnea mea e tristă
deși neștiutoare ca un cal dus la abator,
deși încă tînără.

Un diesel în flăcări luminează parcul din fața gării
în jurul lui se îngheșuie copiii străzii
uitându-se ca la altă minune.

Căutătorii de vene își numără banii
făcuți căutând vene,
femeile și copiii dorm strînși unul în altul
ca mici arahide în mijlocul nopții.

Apoi micile gemete pe care nimeni nu le
poate opri,
apoi poveștile cu reclame luminoase și trotuare
distruse de-un zîmbet al unei femei,
apoi micii șobolani pe retină
așteptînd dimineața și apoi noaptea
și apoi dimineața și apoi noaptea

dar nu-i nimic
cînd vom îmbătrîni vom scăpa,
iar pînă atunci nu mai e mult.

x

mașinile salvării sînt pline cu oameni salvați
în mijlocul tăcerii urletul celui ce se recunoaște
într-un ciob spart
cînd zilele nu se mai termină

oh, dacă am cunoaște
toate odăile ascunse ale orașului,
cele pentru care nu se plătește întreținere,
odăile de cinci sute de mii pe lună care
își deschid ochii însîngerăți cînd toată
lumea adoarme,
acolo sînt execuții lente
și rîsete aspre, dar zîmbete nu,
zîmbete nu
acolo am alunecat cîndva într-o vană de
cositor,
printre butelii și reclame,
cu bătrîni pe jumătate orbi fumegînd pe la ușă
într-o poveste de neamintit

căci cine-și amintește vuietul singelui în tîmple,
unghiile căzute, petele ușoare pe piele, nevrozele
vindecate, tăcerea

cine nopțile calde, înroșite, foarte puțin lucide,
cine face de fapt jocurile,
zilele care nu există, febra,
surîsul, moartea

căci oamenii salvați nu,
oamenii salvați nu.

x

ferestrele scorjite, putrede, în
benzinăria mea nu mai e loc
singurătatea, rîsul spart
rudotelul dinainte de examene,
apoi de orice ieșire din casă, cînd
gura ți se umple cu pămînt, baia,
locul unde se va întîmpla tot
ce e cu adevărat important
greta garbo *n-am spus că vreau să fiu*
singură, am spus că vreau
să fiu lăsată singură,
e o diferență ușile închise, mîinile
răsucite, umerii ating părul blond
din care margaretele, gura
leului, albăstrelele, trandafirii